

fradrag, men ville give fradraget i alle tilfælde, hvor blot aldersbetingelsen er opfyldt, ville urimelige resultater fremkomme. Et stort antal skatteydere ville da opnå skattelempelse gennem børnefradraget, uagtet de slet ikke har udgifter til børns underhold og uddannelse, og dette ville være ganske i strid med forudsætningen for indrømmelsen af fradraget, nemlig at vedkommendes skatteevne er nedsat som følge af udgifter af den nævnte art.

På den anden side frembyder også bevarelsen af den omhandlede betingelse visse ulemper. Mange skatteydere, hvis indkomst ligger på et beskedent niveau, vil ikke gennem børnefradraget få en så stor skattelempelse, at de er i stand til at bestride udgifterne til et barns uddannelse, uden at barnet selv hjælper til ved egen indtægt. Er denne indtægt så stor, at den kan dække barnets underhold, vil skattefradraget bortfalde.

En fuldt tilfredsstillende form for en letelse af den økonomiske byrde ved børns uddannelse lader sig ikke opnå gennem børnefradragene. Men en vis forbedring kan dog opnås på det bestående grundlag ved en forhøjelse som foreslået af aldersgrænsen til det 16. år. Man inddrager derved under fradragsreglen en aldersklasse, de 15-årige, for hvis vedkommende der hyppigt er tale om en fortsat skolegang, og for hvis vedkommende forholdene i det hele frembyder størst lighed med børnene under 15 år.

Forslaget om forhøjelse af børnefradraget — der vil få virkninger også for den fælleskommunale skat — vil medføre et provenutab for statskassen på ca. 10 mill. kr. og for den fælleskommunale udligningsfond på ca. 3 mill. kr., medens forslaget om aldersgrænsens forhøjelse — der ligeledes vil få virkning for den fælleskommunale skat — vil medføre provenutab på henholdsvis ca. 2 mill. kr. og ca. ½ mill. kr. Forhøjelse af aldersgrænsen også for kommuneskattens vedkommende vil nødvendiggøre en ændring af kommuneskatteloven.

Der er såvel til § 4, stk. 2, som til § 5 foreslået visse ændringer i den nugældende områdeinddeling (hovedstad, købstæder, landkommuner); herom henvises til bemærkningerne nedenfor.

Ved bestemmelsen i lovens § 5, der blev indført ved ligningsloven for skatteåret 1948—49, indrømmes der i selve skatteansættelsen et nedslag for nedsat erhversevne for personer, der ved skatteårets begyndelse oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente eller hjælp til kronisk syge i henhold til

forsorgslovens § 247 og § 248, eller som på nævnte tidspunkt ville være fyldt 65 år; alt for så vidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de i loven angivne maksimalindkomstbeløb. Nedslaget beregnes under hensyn til, om den pågældende efter statsskattelovens regler betragtes som forsørger eller ej, dog højest med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten.

For skatteåret 1949—50 har maksimalindkomstbeløb og nedslagsbeløb været fastsat således:

	I. Forsørgere		II. Ikke-forsørgere	
	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb	Maksimalindkomst	Nedslagsbeløb
	kr.	kr.	kr.	kr.
København				
m. v. . . .	5 000	2 000	3 500	1 000
Købstæder				
m. v. . . .	4 800	1 800	3 400	900
Landkommuner . .	4 600	1 600	3 300	800

I 1949 har aldersrentenydere — såvel forsørgere som ikke-forsørgere — haft en større indtægt som følge af forhøjelse af aldersrenten; indtægtsforøgelsen kan — med alle tillæg — for forsørgernes vedkommende gå op til ca. 200 kr., sammenlignet med indtægten i 1948.

Endvidere vil der fremkomme nogen stigning i den skattepligtige indkomst for de af bestemmelsen omfattede personer derved, at de som følge af den gennemførte skattelempelse vil have et mindre skattefradrag i 1949 end de havde i 1948.

Under hensyn hertil har man foreslået maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene forhøjet, således at beskatningen for forsørgernes vedkommende i det store og hele kommer til at svare til beskatningen for skatteåret 1949—50. For ikke-forsørgeres vedkommende er såvel maksimalindkomstbeløbene som nedslagsbeløbene foreslået forhøjet noget stærkere end for forsørgerne. Dette hænger sammen med, at der vedblivende i nogle tilfælde kan forekomme en betydelig forskel i beskatningen for forsørgere og ikke-forsørgere, en forskel, som især kan virke noget stødende, hvor forsørgeren er enligstillet (f. eks. enke eller enkemand). Man har ved forslaget om forhøjelserne i maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene for ikke-forsørgere søgt i nogen grad at udligne den nævnte forskel.